

คำพูดที่เธอเลือกใช้ เธอพูดถูก ทำงานกับคนไข้ทำให้มือของผมเปรอะเปื้อน
เอ่อ...พิสูจน์แล้วว่ามันไม่สบายสักนิด

ผมจำครั้งแรกที่ไปเยือนหน่วยจิตเวชที่มีการรักษาความปลอดภัยสูงได้
ภายในเวลาไม่กี่นาทีที่ผมไปถึง คนไข้ก็ลุกขึ้นมาถลกกางเกงลงนั่งยองแล้ว
ถ่ายหนักต่อหน้าผม อูจจาระกองโตเหม็นหึ่ง และยังมีเหตุการณ์อื่นๆ หลังจากนั้น
นั้นอีก พะอืดพะอมน้อยกว่า แต่ก็ตื่นเต้นไม่น้อยหน้าไปกว่ากัน ทั้งการฆ่าตัวตาย
ที่ล้มเหลวจนวายไปหมด การพยายามทำร้ายตัวเอง ความเศร้าเสียใจและ
อารมณ์พลุ่งพล่านที่ควบคุมไม่ได้ ทั้งหมดให้ความรู้สึกหนักหนาเกินกว่าที่ผม
จะทนไหว ทว่า แต่ละครึ่งที่เกิดเรื่อง ผมจะดึงเอาความสามารถในการฟื้นตัว
ที่มีสำรองอยู่ออกมา มันก็ง่ายขึ้น

แปลกดี ที่คนเราปรับตัวเข้ากับโลกใหม่แสนประหลาดของแผนกจิตเวช
ได้อย่างรวดเร็ว รู้สึกสบายใจกับความบ้าบอมากขึ้นเรื่อยๆ และไม่ใช่แค่
ความบ้าของคนอื่น แต่รวมถึงความบ้าของตัวเองด้วย ผมเชื่อว่า เราบ้ากันทุกคน
เพียงแต่บ้ากันคนละแบบ

ซึ่งเป็นเหตุผลว่าผมเชื่อมโยงกับอลิเซีย เบเรนสันได้ยังไงและทำไม ผม
คือหนึ่งในคนที่โชคดี เพราะการแทรกแซงด้วยการบำบัดตั้งแต่อายุยังน้อย ผม
จึงสามารถดึงตัวเองกลับมาจากริมขอบความมืดมิดของจิตใจได้ ทว่าในใจผม
โอกาสที่เรื่องของผมจะเป็นอีกแบบยังคงเป็นไปได้ตลอดเวลา ผมอาจกลายเป็น
คนบ้า และลงเอยด้วยการถูกขังอยู่ในโรงพยาบาลบ้าเหมือนอลิเซีย โชคดีจริงๆ
ที่รอดมาได้

แน่นอนว่า ผมบอกเรื่องนี้กับอินทรา ชาร์มาไม่ได้เด็ดขาด เมื่อเธอ
ถามว่าทำไมถึงมาเป็นนักจิตบำบัด ยิ่งงั้นมันก็เป็นการสัมภาษณ์งาน จะบ้าบอ
ยังไงผมก็รู้วิธีเล่นเกม

“ในที่สุดแล้ว” ผมตอบท้าย “ผมเชื่อว่า การฝึกฝนทำให้เรากลายเป็น
นักจิตบำบัด ไม่ว่าจะความตั้งใจแรกเริ่มของเราคืออะไรครับ”

อินทிரพักษณ์หน้าอย่างชาญฉลาด “ใช่ ถูกต้องเลย จริงที่สุด”

การสัมภาษณ์ไปได้สวย ประสบการณ์ในการทำงานที่บรอดมอร์ทำให้
ผมมีภาษี อินทிரว่าอย่างนั้น...แสดงให้เห็นว่าผมสามารถรับมือกับปัญหาทาง
จิตที่รุนแรงมากได้ ผมได้งานทันทีที่จบการสัมภาษณ์และผมตอบรับ
หนึ่งเดือนต่อมา ผมก็อยู่ระหว่างเดินทางไปยุโรป

SE-ED
inspiration starts here